Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-05-10)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: ”BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-05-10)”, i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 285. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010249.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Heiberg, Johanne Luise, *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind),*

d. 10. Mai 1864.

Fra Vedels har jeg i Dag modtaget Deres Budskab af 3. Mai med samt de nye Convolutter; Tak for begge Deele! Jeg synes, efter Alt hvad De meddeler mig, at vore Sager staae temmelig fortvivlende, dog det er jo ikke mere, end hvad vi ventede. Kun et eller andet uventet Træk fra oven hjelper os; lad os da end i nogen Tid vente paa et saadant, sendt fra Ham, der kan, hvad han vil.

Herhjemme er for saa vidt Alt ved det gamle. Stemningen trykket og svævende mellem Haab og Frygt. Paulli har mistet sin gamle Moder, som Fru Martensen fortalte mig i Dag ved at aflægge mig et Besøg, det første efter hendes Upasselighed.1 Hun kom blød og angrende over sin utidige Hæftighed, og altsaa havde hun let ved at forsone mig; der ruller et hæftigt Blod i hendes Aarer, men hun er en sanddru og elskværdig Karacteer. Det glædede mig, at hun, ved at gaae forbi Deres Have, havde fundet Haven saa smuk og syntes, at den ligesom tillige havde forskjønnet hele Husets Udseende. Jeg er stadig misundelig over, at Ideen med Indkjørslen ikke er kommet fra mig. Efter Fru Martensen har Fru Hall da som sædvanlig udmærket sig ved sin Bazar, ved at være paatrængende mod Kjøberne. Indtægten af denne har nok, tiltrods for hendes mange yndige unge Piger, ikke svaret Regning. Folk kan da heller ikke daglig vedblive med sligt. Mine nærmeste Venner spørger mig idelig: „Har De hørt fra Krieger? Hvad siger han?" I Begyndelsen af Deres Bortreise svarede jeg i lang Tid Nei, men siden lod det sig ikke længer gjøre, og det var jo heller ikke nødvendigt. Af og til beretter jeg nu, at jeg har faaet et Brev, men nu er Vanskeligheden at meddele lidt af Brevets Indhold uden egentlig at sige noget deraf. Jeg er da glad, naar jeg har en lille Historie, som den om Skrædderen eller om Damernes Slæbs Længde o. d. 1. Skulde altsaa — det var jo muligt — sligt komme Dem for Øre, da slut ikke deraf, at Nogen erfarer det egentlige Indhold af Deres Breve. Dog, jeg haaber, at De kjender mig saa nøie, at De er tryg i den Retning. Det seer saa vigtigt og hemmelighedsfuldt ud slet Intet at svare paa Spørgsmaalene, og dog er jeg altid frygtsom for hvad jeg tør meddele. Disse Meddelelser gjælde dog kun til et Par af mine Venner, de andre, som spørger, bringe mine Øine til Taushed.

s. 286d. 11. Mai.

Min kjære Ven! — I Aftes modtog jeg Deres milde, venlige, bebreidende Brev fra 6. Mai. Jeg kan i Grunden ikke ret forstaae, at Pausen fra mit Brev af 25. til det næste har været saa lang. Saavidt jeg erindrer, skrev jeg et den 1. Mai; altsaa seer De, at 5 Dage er det Hele, hvori jeg har ladet min Pen hvile. Tak imidlertid for at De ikke holder af slige Pauser; jeg kan forsikkre Dem, at jeg ved at skrive et af mine senere Breve i al Beskedenhed tænkte: nu bliver jeg nok byrdefuld ved mine mange Skriverier om Ingenting. …

Vi have da nu faaet Vaabenhvile.1 Man er forstemt over, at Tydskerne ikke rømme Jylland; man har ondt ved at huske, at vi desværre ikke ere de Seirende, men dem, som har lidt Nederlag. Hvad mig angaaer, er jeg beroliget, naar De er gaaet ind herpaa. Altsaa en Maaned gaaer da i det mindste hen, inden De sætter Fødderne under Deres eget Bord, uden at tale om mit? Hvor kj edeligt! Nu stod jo i Aftes, at vore Skibe kjæmpe mod Tydskernes ved Helgoland. Ak, om man dog kunde blive lidt opmuntret ved, at vi her havde udrettet Noget! Man gaaer her i Dag i Spænding.

Tillisch har da faaet Bugt med Kongen og Md. G.s Afsked. Fædrelandet er naturligvis grov mod Tillisch i den Anledning.2 Dette, at Bladene altid holde med de raa, ufremkommelige Kunstnere, det er Theatrets egentlige Kræft. Formodentlig bliver altsaa Tillisch; jeg har endnu ikke talt med ham selv, om ogsaa Pengespørgsmaalet er ordnet for ham. Jeg selv er fremdeles forkjølet, men haaber dog at kunne prøve sidst i Ugen, jeg siger haaber, uagtet Gud veed, at jeg helst ønskede at være fri for al Deeltagelse i nogetsomhelst. Theatret er for Øieblikket en kalket Grav, og paa den er det ikke opbyggeligt at bevæge sig. Og nu, min kjære Ven, Farvel for denne Gang. See ikke noget mindre venligt fra min Side, om et Budskab fra mig een og anden Gang trækker enkelte Dage længere ud; mine bedste Ønsker følge Dem, og mine Tanker ere hos Dem, selv om jeg ikke skriver. En Dag stjæles saa let fra En, og De veed jo, at hænder der mig noget af Vigtighed, hvem skulde jeg da ty til uden til min trofaste Ven og Fortrolige. Deres engelske Fru Hall kan jeg godt lide s. 287og skal med Glæde sende Dem vore herlige nationale Farver, saasnart jeg kan komme til Byen, thi mig synes, at det bør være det selvsamme Tøi, som vort Flag er af.